

A kazár bevándorlás.

(M. O. 10. sz. 1903. január 11.)

A magyar faj a törvényhozási működésben is megtartja jellemének finom gyöngéd vonását. Inkább kárt tesz magában, mintsem erőt vegyen delikát természetén. Most is, a bevándorlási ügy tárgyalásánál, tojástáncot jár minden párt, óvatosan, bátortalanul tipegve a törékeny anyag között. Minél kényesebb a matéria, annál simábban bánik vele a magyar törvényhozás.

Valamikor igazán kényes volt minden olyan kérdés, amelyben zsidó volt érdekelve. Mivel a törvény megkülönböztette őket másoktól. Rosszabb sorban voltak, mint a sátoros cigányok. Üldöztettek, megaláztattak, emberszámba alig jöttek. Ily időben minden művelt ember iparkodott finom, elnéző, gyöngéd lenni a szegény elnyomott zsidó iránt. Irodalom, közélet és társadalom becéztette a zsidót. Nem vették tőle rossznéven, hogy nem beszél magyarul; még azt sem, ha tisztességtelen versenyt üz. Hiszen zsidó volt. Mit csináljon szegény. Enni csak kell.

Elemi iskolánkban egyetlen zsidó fiu járt, a nagyfejű Singer. Ha valaki bántotta, tizen is rohantunk a bántalmazóra. Kényeztettük, a labdázásnál nem püföltük, a leckemondásnál sugtunk neki. Így tettünk Weiszszal a középiskolában és Kleinnal, Groszszal, Schwartzcal az egyetemen. Minthogy nem voltak velünk egyenlők, ennél fogva magunk fölé emeltük őket. Az megtörtént, hogy egymás közt nem tegeződtünk, de a zsidó fiuval

mindenki tegeződött, mert mindenki tüntetni kívánt azzal, hogy nem tartja magát a zsidónál különbnek.

Nemcsak az iskolának volt ilyen szelleme. Az egész társadalom ilyen volt. Szidni a zsidót nem illett. Aki tette, brutális hirbe jött. Merem mondani, hogy egyetlen reform-gyümölcs sem volt úgy megérve, mint a zsidó emancipáció. Emlékezetem szerint nem vitáztak fölötte. Törvény lett belőle a bírálóknak egyetlen szava nélkül. Aki ellene szólott volna: eleven sirba temette volna magát.

Az egyenjogúság után ugyanabba a helyzetbe lépett a zsidó, mint akárki más. De a közszellem nem alkalmazkodott az egyenjogúsághoz, hanem tovább folytatta türelmes, elnéző bánásmódját. Kimélte az olyan hibát, amely zsidóval volt vonatkozásban. Tartózkodott a korcsma ellenőrzésétől, mivel az zsidó ipar. Tág teret nyitott az uzsorának, mivel leginkább zsidók foglalkoztak vele. Nem bántotta a tisztességtelen versenyt, mert azzal zsidó érdekkört bántott volna.

Nem merem állítani, hogy törvényhozásunkat három évtized óta mindig és mindenben öntudatos zsidó szellem vezette; de könnyű volna bebizonyítani, hogy abban a tömérdek törvényben és rendeletben, mely ezen idő alatt keletkezett, minden más érdekkör szenvedett nagy csorbákat, ellenben azok az érdekkörök, amelyekben a zsidó tömegek részére nyíltak kereseti források, nemcsak érintetlenül hagyattak, hanem rendszeres gyámolításban részesültek. Igaz-e, hogy hitelszervezetünk elhanyagolta a földet és az ipart, azonban felkarolta a kereskedelmet? A kereskedelem kilenczted része pedig zsidó kézben van. Igaz-e, hogy a pénzt kiforgatták értékmérő és csere-közvetítő hivatásából és áruvá léptették elő, amelylyel annak teljhatalmat biztosítottak a munka és termelés felett? A pénz leginkább zsidó kézben van. Igaz-e, hogy az adós üldözött pária, kinek a vagyona a végrehajtási eljárásnál res nullius és valóságos zsák-

mány tárgya a hitelezőnek? A hitelező pedig legtöbb esetben zsidó.

Nem folytatom a példákat, mert nem könyvet írok. Az olvasó kiegészíti a bizonyítékokat. Csak még a bevándorlást említem. Az örmények bevándorlása óta tömeges megtelepülés hazánkban nem volt. Fajunkra, nemzetünkre, hazánkra istenáldását képezte az örmény bevándorlás. Izomerős, értelmes, hazafias, munkás polgárokkal szaporodott meg hazánk. Vagyont, jó erkölcsöt hoztak magukkal; itt szaporították vagyonukat és színültig magyarok lettek.

Ujabb időben a zsidók vándoroltak be tömegesen. Az emancipáció idejében pár százezren lehettek. (Nincs kezem ügyében a statisztikai kimutatás.) Most több van egymilliónál. Isten éltesse és tartsa meg közülük a becsületes magyarokat! Ebből a számból legalább négyszázezer Beregben, Máramarosban, Ungban, Zemplénben, Szabolcsban, Szatmárban, Szolnok-Dobokában és Beszterce-Naszódon lézengő kazár. Háromannyian vannak, mint a szászok; majdnem ugyanannyian, mint a székelyek. Hát ez sok. Itt már a szemünk láttára egy valóságos népvándorlás ment végbe. Nagy kérdés, hogy annyi magyar jött-e be Árpád alatt a honfoglalás idejében.

Mondám, hogy az örmények bevándorlása istenáldás volt. Ezt mondom a kunok, jászok, besenyők bevándorlásáról is. Ugyanezt mondom a szepességi, bánáti, túl a dunai és pestvidéki németek bevándorlásáról. A bevándorlás tehát sokszor igen nagy szerencse az országra nézve. Az amerikai Egyesült-Államokat nagygyá és virágzóvá a bevándorlás tette.

De a bevándorlás istenátka is lehet. Az Egyesült-Államok már évek óta védekeznek a sárgabőrűek beözönlése ellen. Ausztrália is megkezdte ellenük a védekezést. Miért? Talán munkátlanok? Talán gonosz erkölcsűek? A viláért sem. Ellenkezőleg szelídek, jámborok,

törvénytisztelők, szerények és szerfölött dolgozó nép. De mivel többet és olcsóbban dolgoznak, mint a benszülött s ezáltal a versenyük veszélyes a benszülöttekre, ennél fogva az állam gátat épít a sárgabőrűek bevándorlása ellen. Pedig hát ez bizony még nem istenátka.

Ezzel szemben, mit mondjunk a galíciai zsidó-bevándorlásra?

Tény, hogy vagyon nélkül jöttek. Tény, hogy a megélhetésnek egyetlen legitim forrását felmutatni nem tudták. Tény, hogy az emberi kultúra legalacsonyabb fokán is alól állottak. Tény, hogy a produktív munkának minden nemétől tartózkodtak. Mégis bebocsájtottuk őket tömegesen, ellenőrzés és akadály nélkül.

Működésüket látták a magyar hatóságok. A község-bíró, a jegyző, a szolgabíró, a járásbíró, az adótárnok, a pénzügyigazgató, az alispán, a főispán, valamennyien látták, hogy ez a bevándorlott uzsorát üz a pénzzel, a pálinkával, az áruval, a felesmarhával, a legelővel. Látták, hogy nem szórványosan üzi az uzsorát, hanem iparszerűleg. Látták, hogy hamis italt mér, hamis mérleget használ, hamisan esküszik. Iskolába a gyermekét nem küldi, hanem csak a bocherhez talmud-babonákat tanulni. Magyarul egy se tanul. A népet üzletszerűleg rontja erkölcsében, vagyonában, szokásaiban.

Látták, elnézték és türték. Sőt némelyik főispán, ha nem is volt velük frére et cochon, de támogatta, pártfogolta őket és iparkodott a vármegyei közgyűléseken magának gárdát alakítani belőlök. Érvényesült az a delikát felfogás, hogy nem illik a zsidót bántani.

A bevándorlási törvényjavaslatban is ez a felfogás érvényesül. Mindenki tudja, hogy ez a javaslat a zsidó-bevándorlás miatt jött létre. A forró kását azonban kerülgetjük. Immár nem is gyöngédek vagyunk, hanem hipokriták. Nem merjük nevén szólítani a gyermeket. A kormány ötöl-hatol, kinlódik, diszkrécionális hatalmat kér. Mert inkább üt csorbát az alkotmányos szabad-

ságon a diszkrécionális hatalom révén, mintsem őszinte legyen.

Pedig ott fekszenek a hivatalos adatok. Néhányat Buzáth képviselő tegnap felolvasott. Lukács, Darányi, Széll ministerek többet tudnak a lengyel zsidókról, mint bárki más. Fiókukban őrzik az Egán Ede bizalmas jelentéseit. Nincs ember a földön, aki meg tudná gyöngíteni az Egán adatait. Mert ő becsületes, őszinte és humánus volt minden izében. Csupán a bünt üldözte ő. A felvidéknek az a része, hol a kazárok laknak, egy rémes büntanya. Ez a bevándorló sereg ellenség gyánánt lepte el azt a vidéket. Pusztit, gyujtogat, lop, orgazdaságot üz, fosztogat, csal, hamisit. Sohasem láttam, nem is képzeltem olyan istencsapást, amilyent ott tapasztaltam. Jézus Krisztus tanainak ott semmi foganatja nincs. A keresztény civilizációnak minden jótéteménye csödbe jutott a kazárok miatt.

A kormány ezt jól tudja. Hiszen az Egán-féle akciót azért indította. A bevándorlási törvényjavaslatot is ezért készítette. Mégis óvakodik a bajt szarvánál fogva megragadni. Az ember elképed, ha látja, hogy azon inségbe jutott vidéken az italmérés még mindig kazár kézben van. Holott ezen a téren is van a kormánynak diszkrécionális hatalma. És elképed az ember, hogy a javaslat még mindig leplezi a valót. Nem mondja ki azt, amit kimondtunk a keleti marhavészszel szemben. Mintha a barom több oltalmat érdemelne, mint a bensülött polgár.

Mire való ez a hipokrizis? Miért nem mondják: galíciai, oroszországi, romániai zsidót ezentúl semmi szin alatt nem bocsájtunk be az országba? Ezt érteném. Ezzel célt lehetne érni. Ez őszinte beszéd volna és becsületes. Ezt aztán meg is lehetne ám indokolni! Ott hevernek a hivatalos jelentések. Községről-községre lehetne a szörnyü visszaéléseket konstatálni. A bensülöttek irtózatos nyomorát emberről-emberre ki lehetne mutatni. És kétségtelenül lehetne bizonyítani, hogy a

birtokrendezés által elgyöngített népünket a kazár szivta ki véglegesen és döntötte hajmeresztő inségbe és nyomorba. Ezt az indokolást megértené a világ és megértenék a Mózeshitü magyarok is. És védekezési őszinteségünket megtapsolná a világ. De így: terjed az élősdi tovább, pusztul a hasznos növény, míg végre teljesen eláraszt egy semmirekellő proletáriátus.
